

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 265.861 van 2 maart 2026
in de zaak A. 241.383/VII-42.425**

In zake : XXX

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 februari 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 300.614 van 25 januari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.802 van 21 maart 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 2 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 31 augustus 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 25 januari 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat

hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/1, § 4, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 10 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32), van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 september 2013 in de zaak C-151/22, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen antwoord biedt op zijn kritiek met betrekking tot de gebrekkige interpretatie en onvolledigheid van de aangewende landeninformatie en niet is ingegaan op zijn risicoanalyse met betrekking tot het risico op vervolging en onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer. In de informatie waarmee de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn analyse opent, wordt geen rekening gehouden met de relevante, recente actualiseringen over essentiële punten die verzoeker expliciet heeft aangevoerd, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf aangeeft dat de beschikbare

informatie beperkt is en terwijl deze informatie bepalend is om de risicoanalyse correct uit te voeren.

Verzoeker voert vervolgens aan dat het bestreden arrest geen effectief antwoord geeft op de stelling dat de taliban aan controleposten door de telefoons gaan. De landeninformatie laat niet toe te stellen dat de controle van de telefoons door de taliban beperkt blijft tot controles aan *checkpoints* in grotere steden. Bovendien heeft verzoeker erop gewezen dat controles in het hele land plaatsvinden en dat ook “gewone Afghanen” kunnen worden aangehouden en gedwongen om inzage te verlenen in telefoons, laptops en sociale media. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat niet in op de door verzoeker voorgelegde specifieke informatie, noch gaat hij uit van verzoekers specifieke situatie als terugkeerder uit het Westen.

Verzoeker merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf aangeeft dat personen van wie de taliban vermoeden dat zij religieuze en morele normen hebben overschreden, een risicoprofiel hebben. In het bestreden arrest wordt echter niet uitgelegd hoe enerzijds kan worden gesteld dat de taliban een slecht beeld zouden hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan is ontvlucht en anderzijds dat hij na zijn vlucht naar en verblijf in Europa dit risico niet zou lopen. Dit klemmt des te meer nu nog geen gevallen gekend zijn van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers uit Europa. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat volledig voorbij aan deze tegenstrijdigheid, terwijl het de essentie van het ingeroepen risico betreft. De daarop volgende motivering in het bestreden arrest, vormt geen relativering van het risico. Zelfs als de houding van de taliban ambigu is, houdt dit in dat het risico er wel degelijk is. Verder verduidelijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet wat hij begrijpt onder ‘terugkeerders’. Voorts blijkt de elite volgens de overwegingen van het bestreden arrest zowel net wel als net niet te worden gevisieerd. Verzoeker acht deze motivering intrinsiek tegenstrijdig. Er zijn nog geen gevallen gekend van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers uit Europa. Verzoeker heeft ook de gebruikte bron bekritiseerd die stelt dat

terugkeerders “soms” een doelwit zijn van de taliban maar dat dit verband houdt met hun vroegere situatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt niet op deze specifieke kritiek en maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico’s die zij lopen. Verzoeker heeft in dit verband duidelijk uiteengezet waarom de landeninformatie onvolledig is, irrelevant is of een verkeerd beeld schept en welke gevolgen dat met zich meebrengt voor de risicoanalyse. In het bestreden arrest wordt echter geen rekening gehouden hiermee.

In zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt dat zijn analyse is gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen en dat rekening werd gehouden met de actualisatie van de gegevens van de veiligheidssituatie, betreft het volgens verzoeker een loutere stelling die niet effectief onderbouwd is. Het bestreden arrest vermeldt wel de kritiek op het bronnengebruik door de verwerende partij, maar nergens valt te lezen waarom verzoekers kritiek onterecht of van ondergeschikt belang zou zijn. Door niet in te gaan op een essentieel onderdeel van verzoekers kritiek, zijn de procedurele wapengelijkheid, het tegensprekelijk karakter van de procedure en het recht van verdediging geschonden.

Verzoeker laat verder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders, hetgeen een misrepresentatie inhoudt van de landeninformatie en van de door verzoeker opgeworpen rechtsvragen. Verzoeker is immers niet te vergelijken met een Afghaanse arbeidsmigrant of een Afghaanse migrant die naar de Golf is gegaan, of naar Pakistan, Iran of Turkije. Zoals verzoeker heeft aangetoond, worden deze andere groepen, anders dan Afghanen die zich aan de taliban hebben onttrokken en in Europa bescherming hebben gezocht, niet gezien als politiek-religieuze verraders die met wantrouwen dienen te worden bejegend. Verzoeker kan niet weten op basis van welke objectieve landeninformatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de conclusie komt dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke

Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch hoe dit met zo'n stelligheid kan worden beweerd terwijl nog geen enkele Afghaan die in Europa werd afgewezen als asielzoeker, werd verwijderd naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban.

6. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar haalt. De gehanteerde maatstaf, namelijk de daadwerkelijke en fundamentele verandering, is niet relevant en vormt geen werkelijk antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt ook een verkeerde toepassing van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, (hierna: het arrest *Sufi en Elmi*), vermits het EHRM niet eist dat de verwestering concreet wordt gemaakt. Hij gaat voorbij aan de risico's op vervolging en onmenselijke en vernederende behandeling omwille van gepercipieerd politiek-religieus verraad zoals door verzoeker uiteengezet en hanteert, ten onrechte, de criteria die van toepassing zijn op personen die behoren tot een bepaalde sociale groep en niet deze van toegeschreven politieke opinie. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift de verschillende risico's uitgewerkt. Hij heeft erop gewezen dat moet worden uitgegaan van de hypothese van terugkeer en dat de risicoanalyse van de correcte risicogroep moet vertrekken, namelijk Afghanen die in Europa om internationale bescherming hebben verzocht, er verschillende jaren hebben verbleven, voor de machtsovername vertrokken zijn en zouden terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker heeft dan gesteld dat het cruciaal is om aan te geven of deze onderverdeling in risicogroepen wordt betwist door de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij heeft er voorts op gewezen dat het absoluut fundamenteel is om het onderscheid te maken qua risico op mishandeling door de taliban tussen, enerzijds, Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en, anderzijds, Afghanen die terugkeren uit landen als Pakistan, Iran

en Turkije. Hij heeft aangehaald dat, indien het risico verschillend is voor verschillende subgroepen van een specifieke groep, het onderzoek van de asielinstanties zich op de desbetreffende subgroep moet richten. Door uit te gaan van de groep van personen die terugkeren naar Afghanistan, ongeacht het land waar ze verbleven en ongeacht het feit of ze daar om bescherming tegen de taliban hebben verzocht, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit van de verkeerde risicocategorie. Het risico voor verzoeker vloeit voort uit zijn identificatie door de taliban als iemand die in een Westers land een asielaanvraag heeft ingediend, wat wordt gezien als politiek-religieus verraad, en treedt op aan de luchthaven, controleposten tussen de luchthaven en Kaboel en tussen Kaboel en zijn dorp, en bij de toegang tot zijn dorp. Verzoeker heeft landeninformatie bijgebracht waaruit blijkt dat er effectief een risico zal zijn voor dergelijke personen, met de *caveat* dat er voorlopig nog geen afgewezen Afghaanse asielzoekers zijn teruggekeerd uit Europa. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift enkele essentiële vragen en onbetwiste stellingen geformuleerd met de bedoeling om het risico bij terugkeer zo duidelijk mogelijk te krijgen, waarop het bestreden arrest evenwel geen antwoord formuleert.

Verzoeker heeft nog een tweede risico uiteengezet waarop het bestreden arrest evenmin enig antwoord bevat, namelijk het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft geen antwoord op de vragen wat er zal gebeuren bij een terugkeer naar zijn dorp, welke de houding van de lokale leiders zal zijn en of de dorpingen de taliban zullen inlichten over verzoekers terugkeer. Het bestreden arrest bevat derhalve geen effectief antwoord op verzoekers kritieken. Verzoeker ziet hierin ook een schending van het recht op tegenspraak, het recht van verdediging en de procedurele wapengelijkheid.

7. In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft laten gelden dat het niet gaat om een risico voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, maar voor Afghanen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Europa. Hij heeft

het onderscheid gemaakt met Afghanen die gevlucht zijn voor willekeurig geweld doch niet voor de taliban, die elders zijn gaan werken of die vertrokken zijn naar een islamitisch buurland. Verzoeker heeft toegelicht dat hij bij zijn aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een Afghaan die terugkeert uit Europa met documenten van een ambassade die trouw is aan de Afghaanse Republiek. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op deze vrees en op de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft zelf aan dat niet wordt betwist dat de taliban een slecht beeld hebben van Afghanen die het land hebben verlaten, zodat verzoeker niet inziet hoe hij dan aan de negatieve aandacht van de taliban zou kunnen ontsnappen. De drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht is niet bereikt en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet is geschonden door het verkeerd toe te passen. Verzoeker ziet hierin ook een schending van het recht op tegenspraak, het recht van verdediging en de procedurele wapengelijkheid.

8. In een vierde middelonderdeel voert verzoeker aan dat, waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de beslissing van de asielinstantie geen terugkeerbeslissing is en dat het aangevoerde risico om te reizen met een eventueel ongeschikt paspoort een hypothetische constructie betreft die niet dienstig is in het kader van het onderzoek naar internationale bescherming, het risico op vervolging en op onmenselijke of vernederende behandeling wel degelijk moet worden onderzocht in de hypothese van terugkeer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich niet verschuilen achter de stelling dat de beslissing van de asielinstantie geen terugkeerbeslissing is om niet te onderzoeken wat de voorzienbare gevolgen in het geval van terugkeer zouden zijn. Dit raakt volgens verzoeker de kern van de internationale bescherming en de hypothese van terugkeer moet heel gedisciplineerd, chronologisch en logisch in kaart worden gebracht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt ook dat de *checkpoints* die verzoeker zou moeten passeren zich hoofdzakelijk in en rond de steden bevinden en zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek

profiel, waarbij de focus ligt op tegenstanders van de taliban en personen die voor de veiligheidsdiensten werkten. Verzoeker vindt dit geen effectief antwoord op het aangevoerde risico. Als hij naar Afghanistan terugkeert, landt hij immers bij de grote steden, aangezien daar de luchthavens gelegen zijn. Uiteraard zijn daar controleposten en wie toekomt moet zijn documenten tonen en kan worden geïdentificeerd als een terugkeerder uit Europa. Ook verder zijn er controleposten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat cruciale informatie achterwege over de doelstellingen van deze controleposten, waaronder het afdwingen van de talibancodes. De doelstelling van de *checkpoints* is evenwel niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Vermits er nog geen gedwongen terugkeerders zijn, acht verzoeker het evident dat de controleposten er heden niet op zijn gericht om gedwongen terugkeerders uit Europa te identificeren. Gelet op het feit dat de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken. Aangezien het gaat over een kleine, duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep, valt te verwachten dat het binnen de mogelijkheden van de taliban zal vallen om die groep, of een deel ervan, te ondervragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen biedt geen effectief antwoord op deze door verzoeker aangevoerde vrees en de landeninformatie die ze ondersteunt.

9. In een vijfde middelonderdeel wijst verzoeker erop dat hij zich ook heeft beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In het bestreden arrest wordt met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet enkel verwezen naar de impact van de sociaal-economische situatie, zonder in te gaan op het ingeroepen risico op onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker heeft nochtans verscheidende malen zijn vrees aangegeven om de aandacht te trekken van de taliban als terugkeerder uit Europa en als iemand die geen recente leefervaring heeft onder het talibanbestuur en om die redenen te worden ondervraagd, geslagen, gedetineerd of gefolterd.

10. In een zesde middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 5.2.8 van het bestreden arrest overweegt dat het geweld in verzoekers regio van herkomst een dermate hoog niveau heeft bereikt dat individuele elementen ervoor kunnen zorgen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vergist zich evenwel waar hij vervolgens stelt dat verzoeker geen concrete omstandigheden opwerpt die het risico om slachtoffer te worden verhogen en dat het niet aan hem is om dit in de plaats van verzoeker te doen. Het is volgens verzoeker wel degelijk de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de individuele elementen die deel uitmaken van het verzoek om internationale bescherming mee in rekening te brengen bij de beoordeling van het risico dat verzoeker loopt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet beslissen om de individuele elementen die deel uitmaken van de beschikbare informatie niet toe te passen op een specifiek deel van de internationale bescherming omdat dit niet expliciet zo werd gevraagd door verzoeker. Het Hof van Justitie van de Europese Unie sluit een dergelijke benadering uit in zijn arrest van 9 november 2023 in de zaak C-125/22.

11. In een zevende middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het arrest *Sufi en Elmi* leidt verzoeker af dat deze beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de vraag of de huidige algemene precaire socio-economische situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van partijen in het conflict. Volgens hem voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn onderzoek bijkomende voorwaarden toe aan dit toetsingscriterium.

Verzoeker zet uiteen dat volgens het bestreden arrest niet blijkt dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of

verschillende actoren noch dat de taliban maatregelen zouden hebben genomen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren. Nochtans wordt in het arrest *Sufi en Elmi* afgestapt van het idee dat de ernstige schade uitsluitend het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt eveneens een voorwaarde toe aan het voormelde toetsingscriterium door in het bestreden arrest te stellen dat de sancties en economische acties, opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, niet in rekening dienen te worden gebracht omdat er geen sprake zou zijn van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking. Van belang is enkel dat de humanitaire omstandigheden overwegend het gevolg zijn van direct of indirect handelen en/of nalaten van de betrokken partijen. Volgens verzoeker moeten zowel gedragingen van de taliban die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen (zoals het niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale hulp) als gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen in rekening worden gebracht om te beoordelen of de preciaire humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. Door aldus het relevante criterium op een foutieve wijze toe te passen om na te gaan of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en bijgevolg “essentiële elementen buiten beschouwing te laten bij de toepassing van dit criterium”, faalt de motivering van het bestreden arrest volgens verzoeker naar recht. Verzoeker laat verder gelden dat hij heeft gewezen op een verslag “OHCHR, Afghanistan [...]”, waaruit blijkt dat de taliban een verbod op vrouwelijke medewerkers hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties, en dat met dit verbod de humanitaire hulp wel degelijk op grote schaal moedwillig werd verhinderd door de taliban. Tot slot heeft verzoeker in zijn aanvullende nota verwezen naar het SIGAR-rapport waaruit blijkt dat de taliban wel degelijk hulp bemoeilijken en verhinderen en dat de humanitaire situatie dus in zeer grote mate voortvloeit uit de door de taliban genomen maatregelen. Volgens verzoeker antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier niet op.

Beoordeling

Algemeen

12. Verzoeker verwijst in het opschrift van het middel naar artikel 10 van richtlijn 2013/32, maar zet nergens uiteen op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden met het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate niet ontvankelijk.

13. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

14. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan en het risico bij controleposten van de taliban.

15. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldt in punt 2.1 van het bestreden arrest verzoekers standpunt betreffende het gebrek aan betrouwbare informatie over de actuele situatie in Afghanistan. Hij geeft in de punten 2.2 en 3 een opsomming van de door de verzoeker bijgebrachte landeninformatie. In punt 4.5 van het bestreden arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt:

“Verzoeker klaagt een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst verzoeker ook naar de UNHCR *Guidance note* van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiëldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De commissaris-generaal heeft evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts,

analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

Verzoeker argumenteert verder dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, *in casu* de *Guidance note* van februari 2022, dan aan de richtsnoeren van de EUAA, *in casu* de *Country Guidance* van april 2022, omwille van ‘potentiële vooringenomenheid van de EU lidstaten’. Dit is echter niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing ontbeert. De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: ‘Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.’ Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.”

Op basis van “de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld” gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vanaf punt 5.1.8 over tot een uitgebreide analyse van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille

van zijn verblijf in België op jonge leeftijd. Hierbij is sprake van “de bijgebrachte landeninformatie” en “objectieve landeninformatie”, waarnaar telkens concreet wordt verwezen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt ook op dat “[d]e thans beschikbare informatie in verband met terugkeer [...] bovendien voldoende [is], waarbij opnieuw de specifieke bronnen wordt vermeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat uit objectieve landeninformatie niet blijkt dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen doch dat als risicoprofielen wel kunnen worden aangeduid “personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht” en “personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd”, met dien verstande dat een verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is of als dusdanig zal worden beschouwd. Volgens het bestreden arrest “dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort”, waarbij de richtsnoeren van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) worden bijgetreden. Na een omvangrijk onderzoek van verzoekers individuele omstandigheden besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter dat verzoeker niet aannemelijk maakt “dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan”.

De beoordeling van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in punt 5.2.3 van het bestreden arrest is gesteund op “alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier”, die meermaals concreet wordt vermeld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds

augustus 2021 wordt in punt 5.2.7 van het bestreden arrest nog verwezen naar “de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie”, die daar ook telkens concreet wordt vermeld.

16. Uit dit alles blijkt duidelijk dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de meest recente informatie besluit dat hij beschikt over voldoende objectieve en betrouwbare bronnen over de toestand in Afghanistan om uitspraak te kunnen doen over verzoekers vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade bij een terugkeer naar het land van herkomst.

17. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Verder beoordeelt de feitenrechter soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

18. Volgens verzoeker is de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig wat het risico betreft voor terugkerende Afghanen die in het Westen hebben verbleven, meer bepaald waar enerzijds wordt gesteld dat de taliban een slecht beeld hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan ontvlucht is en anderzijds wordt geoordeeld dat verzoeker geen risico op vervolging loopt omwille van zijn vlucht naar het Westen.

Met de overweging dat de negatieve perceptie ten aanzien van Afghanen die uit Europa terugkeren “kan” resulteren in stigmatisering, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds aan dat dit niet noodzakelijk steeds

het geval zal zijn. Volgens het bestreden arrest dient dit *in concreto* te worden aangetoond. Het persoonlijk risico om als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd, dient aldus *in concreto* aannemelijk gemaakt te worden. Dit is volledig verzoenbaar met het argument dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd. Bovendien wordt in punt 5.1.16 van het bestreden arrest na een omstandig onderzoek van de algemene informatie en van verzoekers individuele situatie vastgesteld dat, “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden [...] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen”. Verzoeker toont op dit punt dan ook geen tegenstrijdigheid in de motieven aan.

19. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders.

In punt 5.1.8 van het bestreden arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er bij sympathisanten van de taliban en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat van personen die Afghanistan hebben verlaten en dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert echter dat de houding van de taliban tegenover terugkeerders ambigu is en dat vaak een onderscheid wordt gemaakt tussen mannen die elders zijn gaan werken en mannen die naar Europa of de Verenigde Staten zijn getrokken. Zo worden voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. beschouwd als corrupt of besmet en wordt ook in het algemeen, vooral in rurale Pashtou-gebieden met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan hebben verlaten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat, niettegenstaande de beschikbare bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn

teruggekeerd, “[e]en anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een onderscheid maakt bij de analyse van het risico bij een terugkeer naar Afghanistan naargelang het profiel van de terugkeerders, doch besluit dat, zo terugkeerders uit het Westen al een doelwit waren, er geen duidelijk verband is met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Met de verwijzing naar terugkeerders “uit het Westen”, “elke Afghaan die terugkeert uit Europa” en “Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan”, maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook het onderscheid met terugkeerders uit niet-westerse landen. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

20. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst in het algemeen op het bestaan van “controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt”. Na te hebben vastgesteld dat niet voor iedere Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen doch dat zich een individuele beoordeling opdringt waarbij rekening moet worden gehouden met een aantal risicobepalende factoren, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het risico bij dergelijke controleposten:

“Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, ‘*Key socio-economic indicators in Afghanistan*’, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op

de controleposten (EUAA, ‘*Afghanistan targeting of individuals*’, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen.”

Bij dit alles gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk uit van verzoekers profiel als teruggekeerde Afghaan uit Europa, waarbij echter wordt geoordeeld dat, gelet op verzoekers individuele omstandigheden, *in casu* niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Verzoeker toont in die mate geen schending aan van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht. Bovendien houdt een gebeurlijk gebrek in de motivering, dat te dezen dus niet is aangetoond, geen verband met het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt.

Tweede middelonderdeel

21. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, doch dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging of

ernstige schade en dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld. Uit objectieve landeninformatie blijkt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ziet twee risicoprofielen en stelt dat het een verzoeker toekomt *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Hij stelt na een uitgebreide analyse vast, zoals *supra* reeds vermeld, dat, “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden [...] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen”. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook verzoekers asielrelaas in zijn beoordeling betrokken doch dit ongeloofwaardig bevonden. Verzoekers kritiek dat in het bestreden arrest enkel de daadwerkelijke verwestering als maatstaf is gehanteerd, mist dan ook feitelijke grondslag. Om die reden kan hij niet dienstig verwijzen naar het arrest *Sufi en Elmi*.

22. Volgens verzoeker bevat het bestreden arrest geen antwoord op het aangevoerde risico bij en na vestiging in zijn gebied van herkomst.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat Afghanen die uit Europa naar Afghanistan terugkeren door de taliban of door de maatschappij met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting, wat evenwel slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging of ernstige schade kan worden beschouwd. Hij stelt betreffende de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, dat uit de voorhanden zijnde informatie nergens blijkt dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade, dat dit samen met andere individuele elementen moet worden beoordeeld, maar dat verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aanbrengt die doen besluiten dat hij bij een terugkeer

uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten. Volgens het bestreden arrest blijkt niet dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer:

“Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

[...]

Dat verzoeker afkomstig is uit een plattelandsgebied, met name het dorp [...], district [...] in de provincie Kunar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat de ISKP, en het Salafistische gedachtengoed, traditioneel meer aanwezig is in Kunar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofdte vast te stellen, gelet ook op het familiaal netwerk dat verzoeker nog heeft in Afghanistan.”

Anders dan verzoeker voorhoudt, beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk verzoekers standpunt betreffende het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst. Bovendien houdt een gebeurlijk gebrek in de motivering, dat te dezen dus niet is aangetoond, geen verband met het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt.

Derde middelonderdeel

23. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders en beantwoordt hij niet de vraag hoe

reëel de kans is dat een Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden onderworpen aan vervolging of mishandeling.

Uit de beoordeling van het eerste en het tweede middelonderdeel *supra*, in het bijzonder in de punten 19 en 21, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk het onderscheid maakt tussen de verschillende categorieën van terugkeerders en dat hij wel degelijk het risico onderzoekt voor verzoeker als teruggekeerde Afghaan uit Europa. Het derde middelonderdeel is dan ook ongegrond.

Vierde middelonderdeel

24. Verzoeker richt zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn argumentatie over het niet beschikken over een Afghaans reisdocument en over het moeten reizen met een document uit de Europese Unie “niet dienstig” zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt echter ook dat de thans beschikbare informatie over terugkeer bovendien voldoende is, dat terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel in de regel niet problematisch is, dat de *checkpoints* vooral zijn opgericht om te speuren naar personen met een specifiek profiel waarbij de focus ligt op tegenstanders van de taliban of voormalige medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten, dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in het vizier zou komen. Hij besluit ook dat, “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden [...] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen”..

Uit die overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat het niet beschikken over een

Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat. De overweging als zou het moeten reizen zonder Afgaans paspoort niet dienstig zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, kan bijgevolg de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed. De gebeurlijke gegrondheid van verzoekers kritiek kan in die mate niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

Vijfde middelonderdeel

25. Volgens verzoeker wordt met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet in het bestreden arrest enkel ingegaan op de sociaal-economische situatie in Afghanistan maar niet op het ingeroepen risico op onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij als terugkeerder uit Europa de aandacht zou trekken van de taliban en om die reden ondervraagd, mishandeld of gefolterd zou kunnen worden.

Zoals reeds blijkt uit de beoordeling van de vorige middelonderdelen, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de beschikbare algemene informatie en een analyse van verzoekers individuele situatie dat een terugkeer voor iemand als verzoeker niet problematisch is, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden beschouwd, noch dat hij voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij nadien in hun vizier zou komen en dat er ook geen concrete indicaties zijn die daarop wijzen. Ook het voorgehouden risico bij controleposten van de taliban is bij die beoordeling betrokken.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling niet zou hebben onderzocht of er niet over zou hebben gemotiveerd.

Zesde middelonderdeel

26. Volgens verzoeker past de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de individuele elementen die deel uitmaken van de aangevoerde en beschikbare informatie niet toe op de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet omdat verzoeker dit niet expliciet heeft gevraagd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 5.2.8 van het bestreden arrest:

“Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift of aanvullende nota’s, als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.”

Met het voorgaande geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerst aan dat, gelet op het relatief lage niveau van geweld in verzoekers regio van herkomst, er net een hogere mate van individuele kwetsbaarheid is vereist om te kunnen besluiten tot een verhoging van het risico voor verzoekers leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist om de aangevoerde individuele elementen niet toe te passen bij de beoordeling op grond van het voornoemde artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet omdat verzoeker dit niet expliciet heeft gevraagd. Hij heeft immers zowel verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden als de algemene situatie in Afghanistan betrokken in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt wel dat verzoeker “in zijn verzoekschrift of aanvullende nota’s, als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden heeft uiteengezet die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden, verhogen”. Hieruit blijkt net dat de in heel het verzoekschrift en de aanvullende nota’s aangevoerde elementen in de beoordeling worden betrokken doch niet leiden tot de conclusie dat een verhoging van het risico voor verzoekers leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld bestaat.

Verzoeker toont noch een schending van artikel 149 van de Grondwet aan, noch een schending van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 15.3 van richtlijn 2011/95.

Zevende middelonderdeel

27. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende voorwaarden zou toevoegen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest ten onrechte geoordeeld dat het hierbij moet gaan om “een opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet”.

28. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat omstandig in op de oorzaken en de omvang van de precaire socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Hij oordeelt dienaangaande dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Volgens de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen “kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat het opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren hierbij niet als voorwaarde wordt gehanteerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan.

29. Met de vaststelling in het bestreden arrest dat “niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het doen verslechteren van de humanitaire situatie niet als een afzonderlijke voorwaarde. Het gaat slechts om een vaststelling die samen met een aantal andere elementen leidt tot de conclusie dat de precaire toestand niet is te wijten “gedragingen van de taliban of enige andere actor”. Ook in die mate berust verzoekers kritiek op een foutieve lezing van het bestreden arrest.

30. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoont van de beoordeling in het bestreden arrest dat de precaire toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die precaire toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Net omdat er geen sprake is van een actor, zijn de navolgende overwegingen in het bestreden arrest dat “in hoofde van

de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker” en dat “de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd” gericht tegen motieven waarvan de mogelijke onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Dit geldt dus zowel voor de taliban als, wat de aan Afghanistan opgelegde sancties betreft, voor de buitenlandse regeringen en internationale organisaties.

Uit de overwegingen dat na de machtsovername door de taliban weliswaar sprake is van onder meer een “gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen” en dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de mogelijke gevolgen van het verbod voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers aan te stellen en van internationale sancties in zijn beoordeling heeft betrokken.

Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precare socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

31. Het zevende onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

32. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

33. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twee maart tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams